

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ π ι κ ρ ὁ ς.

Ὁ γλυκὺς ἄμα καὶ πικρὸς, δυσάρεστος, κυριολ. καὶ μεταφ., ἔνθ' ἄν.: *Τί θὰ πάρῃ ἡ δεσποινίς; ἐρώτησε μὲ γλυκό-πικρο μείδιμα τὴν νεοφερμένην ὁ τρίτος νέος Π. Νιρβάν., ἔνθ' ἄν.: | Ποιήμ.*

*Κ' ἔτσι περ' σσότερα σ' ἀγάπησα,
ὦ Ἀθήνα, τώρα ποὺ ἔχεις γίνει
πρὸ σπλαχνικῇ καὶ πρὸ γλυκόπικρῇ
ἀπ' τὴν ἀνθρώπινην ὁδύνῃ*

Σ. Σκίπ., ἔνθ' ἄν.

*Καὶ κανταρίδες ἔλειπαν· δὲν ἦταν μήτε σκόνες·
γλυκύπικροι, ξινάλμυροι, δυσώδεις κυκεῶνες*

Ι. Νερουλ., ἔνθ' ἄν.

γλυκοπίνακο τό, ἀμαρτ. γλυκουπίνακου Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ὁ, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς οὐς. λαμ-
βανομένου, καὶ τοῦ οὐς. π ι ν ᾶ κ ι.

Ἀργυροῦν συνήθως μικρὸν πινάκιον, εἰς τὸ ὅποιον τοπο-
θετοῦνται τὰ κοχλιάρια κατὰ τὴν διὰ τοῦ δίσκου προσφορὰν
τοῦ γλυκοῦ.

γλυκοπιετοῖ τό, Κ. Παλαμ., Περάσμ. καὶ χαιρετ.,
49.12 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. π ι ο τ ὁ.

Γλυκὺ ποτὸν ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σκιάχτρα, φάρμακα, γλυκοπιετὰ

Κ. Παλαμ., ἔνθ' ἄν.

γλυκόπιετος ἐπίθ. σύνθηθ. γλυκόπιετους βόρ. ιδιῶμ.
γλυκόπχιετους Ἦπ. γλυκόπχιους Μακεδ. (Βλάστ.) γλυ-
κόπιετος Κύπρ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἶν. Χαλδ.) — Ν.
Πολίτ., Μελέτ. 2,271 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκὸς καὶ τοῦ π ι ο τ ὁ, οὐδέτ. τοῦ ἐπιθ.
π ι ο τ ὁ ς. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ὁ π ο τ ο ς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ
λογίου οὐς. π ο τ ὁ ν - π ο τ ὁ, ἤδη εἰς Λίβιστρ. καὶ Ρο-
δάμν. Ν 31-33 (ἐκδ. Lambett, σ. 53).

Ὁ κατὰ τὴν πόσιν γλυκὺς τὴν γεῦσιν σύνθηθ. καὶ Πόντ.
(Ἄμισ. Κερασ. Οἶν. Χαλδ.): *Γλυκόπιετο κρασί σύνθηθ. Τὸ
κρασί μου εἶναι γλυκόπιετο καὶ τὸ πίνω μ' ὄρεξῃ Πελοπν.
(Γαργαλ.) Τοῦ κρασί εἶναι γλυκόπιετου Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Δὲν εἶναι γλυκόπιετα οὐλα τὰ γιαιτρικά αὐτόθ. Ἀρέσκει μου
τὸ κρασί τὸ γλυκόπιετο, τὸ μαλακτὸμ παραπάνω· ποὺ τὸ
προὔσκον Κύπρ. Ἀπὸ τὸ κρασί γλυκόπιετο ἐν Ἄμισ. Γλυ-
κόπιετο νερό Οἶν. Εἶναι γλυκόπιετο, δὲν εἶναι γιὰ μπεκεῖδες
(ἐνν. τὸ κρασί) Εὐβ. (Βρύς.) Μπορεῖ νὰ μὴ γίνῃ ὅλη ἡ ζά-
χαρή τους (τῶν κρασιῶν) σπέρτο, καὶ τότε θὰ μείνουν γλυ-
κόπιετα Κ. Σασινόπ., Κρασ., 171. || Ἄσμ.*

*Νὰ πῆς γλυκόπιετογ κρασίμ ποὺ πίν-νον οἱ γουμένοι
Κύπρ.*

*Νὰ πῆς γλυκόπιετογ κρασίμ σὲ γείαν τοῦ ἀντροῦνον
αὐτόθ.*

*Τὸ γλυκόπιετο κρασί | τὴν καρδοῦλα μου τὴ σείει
Πελοπν. (Γαργαλ.) || Ποίημ.*

*Ἐμπρὸς τ' ἄρματα κ' ἔμπρὸς ἄρματοδρομοί,
κ' ἐτοιμάστε τὸ γλυκόπιετο κρασί*

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 111.

*Εἶναι γλυκόπιετο κρασί, φέρε χρυσὸ ποτήρι
καὶ μέθυσε 'ς τῆς δόξης σου τὸ μέγα πανηγύρι*

Ι. Πολέμ., Ἀλάβαστρ., 19. Ἡ σημ. καὶ εἰς Λίβιστρ. καὶ
Ροδάμν., ἔνθ' ἄν. «εἶχεν ἐκεῖνο χάριταν καὶ αὐτὸ παρηγο-
ρίαν, | ἐκεῖνο διὰ τὰ δέντρα του, τὰ ἄνθη καὶ τὰς βρύσεις, |
καὶ αὐτὸ διὰ τὸ καθάριον καὶ τὸ γλυκύποτον του». β) Γλυκὺς,
ἡδὺς πῶς Μακεδ. (Βλάστ. Θεσσαλον.) Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.):
*Γλυκόπχιον κρασί Βλάστ. Γλυκόπιετο νερό Οἶν. γ) Μεταφ.,
ὁ εὐχάριστος, τερπνὸς Γ. Βλαχογιάνν., Λόγ. καὶ ἀντίλ., 131:
'Εγὼ πιστὸς τῆς θέλησας νὰ μῶν μερίδιο νὰ χω ἀπὸ τὰ
φίλτρα τὰ γλυκόπιετα τῆς. 2) Ἐπὶ καπνοῦ, ὁ ἐλαφρὸς κατὰ
τὸ κάπνισμα Λεξ. Μπριγκ.*

γλυκοπίπερος ἐπίθ. Ι. Γρυπάρ., Σκαρὰβ., 45.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. π ι π ε ρ ι.

Ὁ ἔχων γλυκεῖαν γεῦσιν, συγχρόνως ὁμῶς καὶ μίαν κυ-
στικότητα ὡς ἡ τοῦ π ι π ε ρ ι ο ῦ: Μοῦστος γλυκοπίπερος.

γλυκοπιπιρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π ι π ι ρ ῖ ζ ω.

Λείγω τι βραδέως καὶ κατὰ τρόπον γλυκύν, ἤτοι προκα-
λῶν ἀλλὰ καὶ δοκιμάζων αἴσθημα γλυκύτητος, ἡδονῆς:
Ἄσμ.

*Νὰ 'σουνα μῆλο 'ς τὴ μῆλιν νὰ σ' ἔκοβγα, μικρή μου,
νὰ σὲ γλυκοπιπιρίζα σὲ ὅλη τὴ ζωὴ μου.*

γλυκοπιπιρίζω Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π ι π ι ρ ῖ ζ ω.

Μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν κατὰ τρόπον γλυκύν,
εὐάρεστον, λέγων π ι π ι ρ ῖ.

γλυκοπίσσι τό, Μῆλ. Παξ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὐς. γ λ υ κ ο π ῖ σ σ ι ν, διὰ τὸ ὅπ.
βλ. Δουκ. εἰς λ.

1) Εἶδος πίσεως Παξ.: Ἄσμ.

*Ἀλλοίμονο ὅπου τὴν ὀῆ, ὅπου τήνε θωρήσῃ,
μαυρίζει σὰν ὁ διάολος, ὥσάν τὸ γλυκοπίσσι,*

β) Τὸ μέλαν χροῶμα Παξ. 2) Εἶδος μαύρης καραμέλας Μῆλ.
Συνών. γ ῖ ᾶ μ π ο λ η.

γλυκοπλένω ἀμαρτ. γλυκοπλένω Ε. Στρατουδ., Κρη-
τικ. Ἐμπνεύς., 23.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π λ έ ν ω, παρὰ τὸ
ὅπ. καὶ π λ έ ν ω.

Μεταφ., πλένω τι κατὰ τρόπον ἀπαλόν, ἥπιον, οἶονεῖ προ-
καλοῦντα αἴσθημα ἡδονῆς, γλυκύτητος: Ποίημ.

*Γύρω του φντροῦσαν κρῖνοι | καὶ δαφνοῦλες καὶ μυρτιές
κ' ἡ δροσοῦλα γλυκοπλένει | τίς βαρεῖές λαβωματιές.*

γλυκοπλημμυρίζω Ν. Ἔστ. 24 (1938), 895.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π λ η μ μ υ ρ ῖ ζ ω.

Μεταφ., πλημμυρῶ διὰ πράγματος προκαλοῦντος οἶονεῖ
αἴσθημα γλυκύτητος, ἡδονῆς: Ποίημ.

*Ὅσο μὲ τὴν ἀγάπῃ σου μὲ γλυκοπλημμυρίζεις,
καὶ σὰν ἀχτίδα λάμπει αὐτὴ βαθιά μου,
δική σου θὰ 'ναι κ' ἡ ψυχὴ μου κ' ἡ καρδιά μου*

γλυκοπνέω Γ. Μαρκορ., Ποιητ. ἔργ., 87 Π. Ζητου-
νιάτ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 101 — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π ν έ ω.



Ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, πνέω κατὰ τρόπον γλυκύν, ἥπιον ἔνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Εἶν' ἡ γῆ ἀνθοστόλιστη καὶ γλυκοπνέει τ' αἰέρι
Γ. Μαρκορ., ἔνθ' ἄν.

Γνωρίζω πόσον ὕπουλος εἶναι γιὰ μένα ὁ χρόνος
κι ὁ ἄνεμος ποὺ γλυκοπνέει τώρα
Π. Ζητουνιάτ., ἔνθ' ἄν.

γλυκόπνοος ἐπίθ. Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή, 13 Α. Με-
λαχρ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 247 Ν. Ἔστ. 20 (1936),
1477 — Λεξ. Δημητρ. γλυκύπνοος Δ. Σολωμ., 181.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. π ν ο ῖ. Ὁ τύπ.
γ λ υ κ ό π ν ο ο ς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γ λ υ κ ό ς, διὰ τὸ ὅπ.
βλ. γ λ υ κ ό ς.

Ἐπὶ ἀνέμου, ὁ πνέων ἥπιως, ἀπαλῶς, εὐαρέστως, οἶονεἰ
γ λ υ κ ά, ἔνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Ὡσὰν γλυκόπνοο | δροσᾶτο αἰεράκι
μέσα σὲ ἀνθότοπο, | κειὸ τὸ παιδάκι
τὴν ὕστερη ἔβγαλε | ἀναπνοή
Δ. Σολωμ., ἔνθ' ἄν.

Τώρα τοῦ Ἀπρίλη τὸ γλυκόπνοο τὸν αἰέρα
σαλπίγγων τὸν ἐτάραξε ὁ ἀχὸς ἀγρίων

Κ. Παλαμ., ἔνθ' ἄν. β) Μεταφ., εὐχάριστος, εὐάρεστος, οἶο-
νεἰ γλυκὺς Ν. Ἔστ., ἔνθ' ἄν. Α. Μελαχριν., ἔνθ' ἄν.: Κ' ἔχω
ὅλο τὸ θάρρος μιὰ π' ἄκουσ' αὐτὰ τὰ γλυκόπνοα τὰ ὄνειρα
Ν. Ἔστ., ἔνθ' ἄν. || Ποίημα.

Κ' ὑμέναιους δένει μυστικούς με τὸν παλμὸ τῆς ὥρας
᾿ς τοὺς φλοίσβους, ᾿ς τὰ τρεμόφυτα καὶ ᾿ς τὰ γλυκόπνοα
μῦρα
Α. Μελαχριν., ἔνθ' ἄν.

γλυκοπόθητος ἐπίθ. Μεγίστ. — Γ. Βλαχογιάνν., Λόγ.
καὶ ἀντίλ., 76 γλυκοποθητὸς Κάρπ. (Ἑλυμπ. κ.ά.) Νίσυρ. —
Λεξ. Δημητρ.

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γ λ υ κ ο π ό θ η τ ο ς. Βλ. Ἐρωτοπαί-
γν., 44 (ἔκδ. Hesselting-Pernot) «ὡς διὰ τὴν γλυκοπόθητον,
τὴν κόρην τὴν κουρτέσαν». Ὁ τύπ. γλυκοπόθητη καὶ εἰς
Ριμ. κόρης καὶ νέου, στ. 69 (ἔκδ. É Legrand, B.G.V., 2.53)
«λοιοπὸν γιὰ γλυκοποθητὴν σ' ἔχω καὶ γιὰ κυρά μου».

Ὁ οἶονεἰ γ λ υ κ έ ρ ς ποθητὸς, ὁ ἀγαπητὸς, προσφιλέας,
περιπόθητος ἔνθ' ἄν.: Δὲν ξέρουνε μέσ' ᾿ς τὰ μεθύσια τους τὰ
ἐρωτικά, μήτε ἂν ὑπάρχει ἄλλο μεθύσι ἀπ' τὰ δικά τους, ἄλ-
λος πόνος γλυκοπόθητος Γ. Βλαχογιάνν., ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἀφήστε με νὰ κατεβῶ, ἀφήστε με νὰ τρέξω,
τ' ἄλεβον ἐχλιμίντησεν τοῦ γλυκοποθητοῦ μου
(ἄλεβον = ἄλογον) Νίσυρ.

Ὁφές ἤμου ᾿ς τῆς μάννας μου, προφές εἰς τοῦ κυροῦ μου,
σήμερον ἀπονούχαιτα ᾿ς τῆς γλυκοποθητῆς μου
Κάρπ. (Ἑλυμπ.)

Ἄχου, μαννούλα μου γλυκειὰ καὶ γλυκοποθητή μου,
δὲν τὸ ξεδιάλυνες καλὰ τό ῥημο τ' ὄνειρό μου
Κάρπ.

Μαθ-θαίνεις τον καὶ τῆς στεριᾶς ὡσὰν καὶ τοῦ πελάου,
ξεχάνεις καὶ τῆς λυερῆς τῆς γλυκοποθητῆς σου
αὐτόθι. Ἡ σιμ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Ριμ. κόρης καὶ νέου, ἔνθ' ἄν.

γλυκοποθοῦσα ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς μετοχ. γ λ υ κ ο π ο θ ο ῦ σ α, τοῦ ρ. γ λ υ κ ο -
π ο θ ῶ.

Ἡ γλυκά, μεθ' ἡδονισμοῦ, ἐρωτικῶς ποθοῦσα.

γλυκοποθῶ Κ. Παρορ., Ἀπὸ τῆ ζωῆ τοῦ δειλ., 80
Δ. Σάρρ., Εὐριπίδ. Ἰππόλ., 453 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. π ο θ ῶ.

Γλυκέως ποθῶ Κ. Παρορ., ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Κου-
ρασμένο τὸ κορμί του γλυκοποθοῦσε τώρα τὸν ὕπνο Κ. Πα-
ρορ., ἔνθ' ἄν. β) Ἐρωτικῶς ποθῶ Δ. Σάρρ., Εὐριπίδ. Ἰπ-
πόλ., ἔνθ' ἄν.:

Κι ὅσοι με τὰ βιβλία πάντα βρίσκονται
ξέρουν πὼς τῇ Σεμέλῃ γλυκοπόθησεν
ὁ Δίας μιὰ φορά.

γλυκοπορδάλα ἡ, Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. π ο ρ δ ά λ α.

Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο π ο ρ δ α λ ι ά ς, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ'
ἄν.: Ἡ γλυκοπορδαλιὰ κάνει γλυκοπορδάλες Ὁθων. Ἐκοφα
γλυκοπορδάλες ᾿πὸ τῇ γλυκοπορδαλιὰ Ἐρεικ.

γλυκοπορδαλιὰ ἡ, Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. π ο ρ δ α λ ι ά.

Ἵποεῖδος τοῦ φυτοῦ Προῦμνη ἡ ἐμβολιαζομένη (Prunus
insititia) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae) ἔνθ' ἄν.: Εἴ-
χαμε τσοὺ κήπους μας μιὰ γλυκοπορδαλιὰ καὶ τὴν ἔκοψε
ἡ μάννα μου Ἐρεικ. Πῆα τσοὺ κήπους κ' ἔκοφα γλυκοπορ-
δάλες ᾿πὸ τῇ γλυκοπορδαλιὰ τσῇ Τασούλῃς Ὁθων.

γλυκοπορτοκαλλιὰ ἡ, ἐνιαχ. γλυκοπορτοκαλ-λιὰ Κά-
λυμν. Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ π ο ρ τ ο κ α λ λ ι ά.

Ποικιλία πορτοκαλλέας με γλυκεῖς καρποὺς ἔνθ' ἄν.

γλυκοπορτόκαλλο τό, Πελοπν. (Κυνουρ.) κ.ά γλυ-
κοπορτόκαλ-λο Κάλυμν. Νίσυρ. γλυκοπορτοκάλ-λι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. π ο ρ τ ο κ ά λ λ ι.

Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο π ο ρ τ ο κ α λ λ ι ά ς, τὸ ὅπ.
βλ., ἔνθ' ἄν.: Μ' ἀρέσουν τὰ γλυκοπορτόκαλλα Πελοπν. (Κυ-
νουρ.) || Ἄσμ.

᾿Ω γλυκοπορτοκάλ-λι μ-μου καὶ γλυκολέμονόμ-μου,
ποὺ σ' ἀγαπῶ καλ-λύτ-τερα ἀπὸ τὸν ἐαυτόμ-μου
Ρόδ. Συνών. ν τ ό λ τ σ ο π ο ρ τ ο κ ά λ λ ι, σ ε κ έ ρ ι κ ο.

γλυκοποτήρα ἡ, ἐνιαχ. γλυκουποτηρά Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο π ό τ η ρ ο κατὰ τύπ. μεγεθ.

Δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον διατηρεῖται τὸ γ λ υ κ ό.

γλυκοπότηρο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς, ὡς οὐς. λαμβανομένου κατὰ
γέν. οὐδ., καὶ τοῦ οὐς. π ο τ ή ρ ι.

Ποτήριον ἢ κύπελλον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου προσφέρεται εἰς
τοὺς ἐπισκέπτας τὸ γ λ υ κ ό.

γλυκοποτίζω Ἴων. (Σμύρν.) Κορσ. Κρήτ. Μεγίστ. —
Κ. Χρηστομ., Κερέν. κούκλ., 75 — Λεξ. Δημητρ. γλυκοπο-
τίζ-ζου Εὐβ. (Κουρούν.) γλυκουποτιζου Εὐβ. (Στρέπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. π ο τ ί ζ ω.